

SOCIALMINISTERIET

Socialministeriets kommentar til Kommunernes Landsforenings og Sammenslutningen af Sociale Udvalgs forslag om ungdomspraktik for kontanthjælpsmodtagere under 20 år

a. Forslaget om ungdomspraktik

Målgruppen for forslaget om ungdomspraktik er principielt den samme som i L 150, dvs. unge under 20 år, som søger kontanthjælp på grund af ledighed.

Forslaget går ud på, at kommunerne skal have pligt til at tilbyde disse unge en praktikplads senest 2 måneder efter den unges første henvendelse.

Unge, der f.eks. venter på at starte i arbejde eller uddannelse, kan »fritages«.

Praktikpladserne kan være hos en privat eller offentlig arbejdsgiver.

Perioden skal normalt være 3 måneder med mulighed for forlængelse til 5 måneder.

Praktikanten følger den normale arbejdstid på arbejdspladsen.

I praktikperioden lægges uddannelse på i alt 180 timer.

De unge får kontanthjælp med de almindelige satser i praktikperioden, dvs. typisk »ungesatserne«:

Hjemmeboende	1.833 kr. pr. måned
Udeboende	3.000 kr. pr. måned

Dette er faste ydelser, der skal dække underhold og for de udeboende også boligudgifter.

Under uddannelsen udbetales deltagergodtgørelse svarende til EIFU-satsen på 686 kr. pr. uge. Kun halvdelen fratrækkes i kontanthjælpen, jf. reglen i bistandslovens § 38, stk. 7.

b. Socialministeriets repræsentanternes kommentarer

Selv om forslaget om ungdomspraktik tilstræber en aktivering af de unge kontanthjælpsansøgere/-modtagere, finder Socialministeriets repræsentanter ikke at kunne tilslutte sig den foreslåede ordning.

Det er navnlig på 3 punkter, disse repræsentanter finder modellen mindre hensigtsmæssig end den ordning, der er foreslået i L 150.

For det første finder Socialministeriets repræsentanter, at den forebyggende effekt, der ligger i, at de unge kommer i beskæftigelse meget hurtigt – helst straks – mindskes væsentligt ved at udskyde pligten til at finde beskæftigelse/praktik til 2 måneder efter henvendelsen. I denne periode kan den unge vænne sig til en passiv tilværelse på kontanthjælp.

For det andet finder Socialministeriets repræsentanter det uheldigt, at kommunerne kan »fritage« unge, der venter på at starte i arbejde eller uddannelse, for praktikken.

Dette vil kunne bringe aktiveringen af de andre unge i miskredit, jf. brugen af ordet »fritage«, der automatisk vil sætte beskæftigelsen/praktikken i et ubehageligt lys.

Dette vil være overordentlig beklageligt i betragtning af, at de allerfleste meldinger fra kommuner, der gør en aktiverende indsats, går ud på, at de unge er glade for at komme i gang med et arbejde.

For det tredje finder disse repræsentanter, at det er af væsentlig betydning set ud fra et forebyggelsessynspunkt, at de unge får løn og ikke kontanthjælp, når de er i beskæftigelse.

Det findes ikke rimeligt, at f.eks. en ung hjemmeboende skal arbejde på fuld tid til 1.833 kr. pr. måned.

Det betyder noget for selvværdsfølelsen for de fleste, jf. diskussionen om »A-, B- og C-hold«.

Socialministeriets repræsentanter er imidlertid enige i, at specielt praktik hos private arbejdsgivere er en nyttig og hensigtsmæssig foranstaltning, men finder, at denne bør etableres efter reglerne i lov om beskæftigelsesmulighe-